

Pomáhat a chránit

POLICEJNÍ PREZIDIUM ČESKÉ REPUBLIKY

kancelář policejního prezidenta
analyticko-legislativní odbor

JID: PCR99ETRfo40567832

Č. j. PPR-35331-1/ČJ-2020-990130

Praha 23. listopadu 2020

Počet stran: 4

Stanovisko k postupu Policie ČR při oznámení o rušení nočního klidu štěkotem psů

Analyticko-legislativní odbor Policejního prezidia ČR (dále jen „ALO PP“) posoudil žádost týkající se stížnosti na postup příslušníků Policie ČR (dále jen „policista“) v souvislosti s oznámením stěžovatelky o rušení nočního klidu. Stěžovatelka uvedla, že opakované rušení nočního klidu větším množstvím psů, které chová její sousedka, oznamovala Policii ČR (dále jen „policie“) prostřednictvím linky 158 několikrát. Policie však podle jejího mínění věc důsledně neprověřila a nevěnovala jejím oznámením dostatečnou pozornost.

ALO PP je proto tázán na správný postup při vyřizování oznámení stěžovatelky. Jsou předneseny dva úhly pohledu:

- 1) policie měla bez zbytečného odkladu oznámit důvodné podezření, že byl spáchán přestupek, příslušnému správnímu orgánu, protože sama policie není příslušná k jeho projednání,
- 2) „vyřízení na místě [bylo] v pořádku, neboť zvíře není odpovědné za přestupek, tudíž k žádnému přestupku nedošlo a oznámení přestupku správnímu orgánu nebylo na místě“ (vyjádření vedoucího dotčeného obvodního oddělení).

K uvedenému uvádíme, že ALO PP není příslušný k „vypracování stanoviska s posouzením, jaký postup policistů by byl z hlediska zákona správný“, jak žádáte. Lze se ovšem vyjádřit k problematice jako takové.

Náš odbor odmítá názor nastíněný v bodu dva, tedy to, že k žádnému přestupku dojít nemohlo. Zvíře opravdu není odpovědné za přestupek, avšak majitel zvířete, resp. majitel pozemku, na kterém se zvíře nachází, ano. V tomto případě se nabízí **přestupek podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 251/2016 Sb.**, o některých přestupcích – fyzická osoba se dopustí přestupku proti veřejnému pořádku tím, že poruší noční klid. Přesné vymezení nočního klidu je uvedeno v § 5 odst. 6 zákona č. 251/2016 Sb. a též v § 34 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Dle těchto ustanovení se dobou nočního klidu rozumí doba mezi 22:00 a 6:00. Obec může obecně závaznou vyhláškou stanovit výjimečné případy, při nichž je doba nočního klidu kratší nebo není dodržována vůbec (např. společenské a rodinné akce). Z přiložených dokumentů k žádosti vyplývá, že **oznámení stěžovatelky byla přijata celkem třikrát, z toho vždy v době nočního klidu.**

Strojnická 27
170 89 Praha 7

www.policie.cz

Tel.: +420 974 834 232
E-mail: pp.alo@pcr.cz
ID DS: gs9ai55

Přestupek rušení nočního klidu se řadí mezi poruchové delikty, v jejichž důsledku je zkráceno právo veřejnosti na nerušený odpočinek ve stanovené době. Jeho prokazování je celkem obtížné, především u rušení nočního klidu hlukem – neprovádí se měření intenzity hluku, a při dokazování je tedy kladen vysoký důraz na výpovědi svědků či přivolaných policistů. Noční klid není zákonem upravený pojem, avšak lze jej vymezit jako „*pokojný stav na určitém místě a v konkrétní dobu, na jehož zachování má společnost zájem*“ (STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář. ISBN 978-80-7598-521-7).

Zda lze hluk působený zvířaty (v našem případě psy) považovat za porušení nočního klidu, řešila judikatura několikrát. Na tomto místě zmiňme **rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 189/2018-22**. Příklad se týkal rušení nočního klidu způsobeného štěkáním a vytím psů. Komise k projednávání přestupků jejich majitelce (resp. majitelce pozemku, na kterém se psi nacházeli) uložila pokutu ve výši 1 500 Kč. Rozhodnutí majitelka napadla žalobou u krajského soudu, který ji neshledal důvodnou a zamítl ji. Majitelka následně podala kasační stížnost, která byla zamítnuta jako nedůvodná. Co je však v tomto případě podstatné, je názor Nejvyššího správního soudu, jak hodnotit zvuky zvířat a jak nadměrný hluk jimi způsobený prokazovat.

Vzhledem k velké podobnosti s předkládaným případem si dovoluujeme citovat z uvedeného rozsudku: „*Nejvyšší správní soud přisvědčuje správním orgánům a krajskému soudu, že za rušení nočního klidu lze považovat i štěkot a vytí psů, pokud bude výrazně překračovat míru rušení, kterou lze očekávat a kterou je nutno tolerovat u psů chovaných na zahradě, resp. v obci, kde majitelé nemovitostí zpravidla psy chovají. Za rušení nočního klidu jistě nelze považovat běžné přirozené projevy psa, ale musí se jednat o exces, kterým již je narušován veřejný pořádek. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku bude zpravidla nutno, aby k hlasitým zvukovým projevům psů docházelo opakovaně, či po nepřiměřenou dobu, neboť pouze výjimečné vytí či štěkání psů nepřiměřené běžným poměrům, může být zcela pochopitelné a akceptovatelné, a někdy se mu, zejména v případě chovu většího množství psů, jak tomu bylo v případě stěžovatelky, nelze vyhnout. Štěkání a vytí psů tak zcela jistě může naplnit formální znaky přestupku proti veřejnému pořádku, jak jsou uvedeny v zákoně o přestupcích. V posuzované věci bylo prokázáno, že rušení nočního klidu v důsledku projevů psů stěžovatelky pociťovalo minimálně pět svědků, které vyslechl správní orgán I. stupně. Z jejich výpovědí jednoznačně vyplynulo, že ve vymezeném časovém období byli opakovaně (minimálně o víkendech či několikrát týdně) v době nočního klidu buzení štěkotem a vytím psů, přičemž jednoznačně identifikovali, že šlo o specifické projevy psů chovaných stěžovatelkou, které slýchali také v průběhu dne.*“

Co se týče posouzení intenzity rušení nočního klidu, Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu, že: „*pro posouzení nepřiměřenosti, resp. excesivní povahy zvukových projevů – v tomto případě projevů psů – umožňuje zákon správnímu orgánu určitou míru správní úvahy, neboť z povahy věci zpravidla není možné exaktně hluk změřit, protože se většinou jedná o nahodilé jednání. Lze tak předpokládat, že ani případné přivolání policie by nemuselo vést k objektivnějším zjištěním, neboť po jejich příjezdu by se již psi nemuseli nijak projevovat, nebo by jejich štěkání a vytí mohlo dosahovat nižší intenzity. Nejspolehlivějším důkazním prostředkem se proto v takovém případě jeví právě svědecké výpovědi lidí, kteří se v dané lokalitě přes noc pravidelně zdržují a kteří tak mohou nejlépe vypovědět, zda*

k excesivním projevům dochází.“. Správní orgán během prověřování věci vyslechl 5 svědků, jejichž počet shledal soud za dostatečný k prokázání závadného stavu.

Soud dále poznamenal, že není možné po správním orgánu požadovat zcela objektivní vyhodnocení intenzity psiho štěkotu a vytí, protože každý člověk je na zvukové projevy jinak citlivý. Pokud však byli svědci v doslechové vzdálenosti (a nikoliv pouze v bezprostředním sousedství) a uvedli, že je zvuky budily ze spaní, je to dostatečné pro zjištění skutkového stavu věci.

Je nutné podotknout, že soud se domnívá, že by danou věc bylo možné pravděpodobně řešit též **v občanskoprávní rovině jako sousedský spor**, avšak dodává, že situace naplnila znaky přestupku proti veřejnému pořádku. V občanskoprávním řízení může být daná věc řešena souběžně a mohlo by dojít k úpravě vzájemných vztahů, když by vlastníci dotčených nemovitostí požadovali zdržení se majitelky psů (resp. majitelky pozemku, na kterém se psi nacházejí) imisí spočívajících v hlasitých projevech psů – nejen v době nočního klidu.

Z výše uvedeného vyplývá, že nelze nadměrný opakovaný hluk zvířat automaticky vyhodnotit jako jednání, které nenaplnuje znaky přestupku, jak bylo uvedeno v druhém odstavci tohoto stanoviska a též zaznamenáno v úředním záznamu policisty, jenž přijal hlášení 14. 9. 2020 o možném rušení nočního klidu, které po příjezdu na místo nebylo prokázáno (dle stěžovatelky přestali psi štěkat chvíli před příjezdem hlídky). V úředním záznamu se uvádí, že stěžovatelka byla „*poučena, že zvíře je tvor nevědoucí, a že na místě nebylo zjištěno protiprávní jednání fyzické či právnické osoby a policie ve věci nebude provádět další opatření*“. Poučení stěžovatelky o „tvoru nevědoucím“ bylo zavádějící. Evokuje to doslova nemožnost se proti takovýmto projevům zvířete právně bránit, což je nesprávné.

Dle § 60 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je **správním orgánem příslušným k řízení o přestupcích obecní úřad obce s rozšířenou působností** (dále jen „obecní úřad“). V § 60 odst. 2 daného zákona jsou vymezeny konkrétní kategorie přestupků, k jejichž projednávání je obecní úřad příslušný. Přestupky proti veřejnému pořádku, pod které rušení nočního klidu spadá, jsou uvedeny v písm. b). Starosta obce může dle § 61 zákona č. 250/2016 Sb. zřídit komisi pro projednávání přestupků jako zvláštní orgán obce.

Vzhledem k tomu, že **policie** dle výše uvedeného **není příslušná k projednání daného přestupku**, vztahují se na ni ustanovení § 73 a 74 zákona č. 250/2016 Sb. Ustanovení § 73 uvádí, že: „*Má-li orgán Policie České republiky nebo Vojenské policie (dále jen „orgán policie“) nebo jiný správní orgán důvodné podezření, že byl spáchán přestupek, a není-li sám příslušný k jeho projednání, oznámí tuto skutečnost bez zbytečného odkladu příslušnému správnímu orgánu. V oznámení uvede zejména, kdo je podezřelým z přestupku, pokud je mu znám, popis skutku, ve kterém je přestupek spatřován, místo a čas, kdy měl být přestupek spáchán, zákonné ustanovení obsahující skutkovou podstatu předmětného přestupku a důkazní prostředky, které jsou mu známy.*“. Následující § 74 v odst. 1 podává, že orgán policie „*učiní nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem, nasvědčují-li okolnosti tomu, že byl spáchán přestupek (...) proti veřejnému pořádku*“. O zjištěných skutečnostech se má sepsat úřední záznam, který se přiloží k oznámení, jenž orgán policie učiní příslušnému orgánu nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozví. V případě, že není dáno

podezření z přestupku nebo nelze přestupek projednat (a v dalších případech), policejní orgán věc odloží. Na požádání též vyrozumí do 30 dnů oznamovatele přestupku o provedených opatřeních.

Pro úplnost dodáváme, že dle § 91 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. může orgán policie **uložit pokutu příkazem na místě** „za přestupek proti pořádku ve státní správě v působnosti Policie České republiky, za přestupek proti pořádku v územní samosprávě, za **přestupek proti veřejnému pořádku**, přestupek proti občanskému soužití a přestupek proti majetku“. Pokuta příkazem na místě se ukládá v případě, **pokud nestačí domluva** a obviněný souhlasí se zjištěným stavem věci, s právní kvalifikací skutku a s pokutou.

Z výše uvedeného je zřejmé, že daný skutek mohl naplnit znaky přestupku. Zda však policisté měli ve všech případech oznámit věc příslušnému správnímu úřadu, nemůže ALO PP závazně posoudit. Ve dvou případech, při nichž policisté zaslechli štěkot, vyřešili věc domluvou, ve třetím případě bylo na místě po jejich příjezdu ticho. Zda věc předat správnímu orgánu, či ji na místě vyřešit domluvou/uložením pokuty příkazem na místě je na individuálním posouzení a na stanovených služebních postupech (k jejichž tvorbě jsou kompetentní jiné organizační články policie a našemu odboru nepřísluší je vykládat).

plk. Mgr. et Mgr. Miroslav Šteinbach, MBA
vedoucí